

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

17. Innocentij IV. in Fridericum Imperatorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

800. Patriarchæ Constantinopolitanus & Hierosolymitanus, Legati Alexandrini & Antiocheni Patriarcharum. Imperatorum Orientis & Occidentis, Regumque Hierosolymorum, Angliæ, Galliæ, (Philippi Augusti) Arragoniæ, Hungariæ, Cypri, aliorumque Principum Oratores, præsedirque Innocentius III. In hoc verò Concilio, quod merito Conventum totius Orbis Christiani vocaveris, cap. 3. ita statutum est: *Si verò Dominus temporalis requisitus vel monitus ab Ecclesia terram suam purgare neglexerit ab hac hæretica seditione, per Metropolitanum & ceteros Comprovinciales Episcopos excommunicationis vinculo innodetur, & si satisfacere contempserit intra annum, significetur hoc Summo Pontifici, ut ex tunc ipse vasallos ab ejus fidelitate denunciet absolutos, & terram exponat Catholicis occupandam. En tibi totius Orbis Christiani sententiam! Cui tantum abest Gallos obsistere, ut porius & ipsi, magna quippe illius Concilij portio, sua vota contulerint. In eodem Concilio Dominium Tholosanum Comiti Monfortio donatum, exuto Raymundo, quoddam Albigenes bello adjuvisset. Verba Concilij sunt: (a) *Sacro consilio Concilio ita duximus providendum, ut Raymundus Tholosanus Comes ab ejus Dominio, quod utique grave gessit, perpetuo sit exclusus. Probavitque tota Gallia, & ipse Philippus Rex, quando præstandi Juramenti causâ (nam supremum Tholosæ Regi Innocentius reservaverat) ad se venientem summâ gratulatione plausuque exceptit. Alia ergo tunc temporis Ecclesiæ Gallicanæ sententiâ fuit, quam nupera Conventus Parisiensis.**

XVII. Anno MCCXLV. Innocentius IV. Friderici Imperatoris arma, quibus totâ Italiâ grassabatur, veritus, in Galliam fecerit, & Lugduni Concilium indicit, ubi Pontificio apparatu, cultuque insignis, facèsque cum ingenti aliorum Episcoporum agmine manu quatiens, & mox terræ obversas extinguens, diras solemnibus in Fridericum pronuntiat, privâtque Imperio, ac Principibus, ut alium eligant, mandat; & illi nec mora obsecuti, Henricum Thuringiæ Ducem Imperatorem pronuntiant. Sententiâ in Fridericum prolata hæc fuit: *Nos super præmissis, & quam pluribus alijs ejus nefandis excessibus cum fratribus nostris, & sancto Concilio deliberatione præhabita diligenti (cum JESU Christi vices licet immeriti in terris, nobisque in B. Petri persona sit dictum, quodcunque ligaveris super terram, ligatum erit &*

(a) V. Lucam Dachser, T. 7. spic. & Rayn. ad ann. 1214. n. 19. & anno 1215. n. 25.

in Cælis: Memoratum Principem omni honore ac dignitate privatum à Domino ostendimus, & denuntiamus, & nihilominus sententiando privamus omnes, qui ei juramento fidelitatis tenentur adstricti, à juramento hujusmodi perpetuò absolventes, auctoritate Apostolicâ firmiter inhibendo, ne quisquam de cætero sibi tanquam Imperatori vel Regi pareat, vel intendant.

Ludovicus Maimburgus libro II. des Croisades ad ann. 1245. fol. 116. cum sententiam Innocentij recitasset, hæc subdit: *En me me temp les Eueques, qui tenoient des cierges allumez, approuvent & confirment la sentence, & en les eteignant prononcent l'anatheme contre lui.* Hoc est: Eodem momento Pontificis sententiam Episcopi confirmarunt, ratamque habuerunt, extinguisque, quas manu gestabant facibus, anathema Friderico dixerunt. De hoc eodem Concilio Æmilii & Spondanus hæc habent: *Nisi S. Ludovicus Rex Francorum huic Concilio dignitatem, roburque prestisset, turbasset illud armis Fridericus.* Habes hic iterum Ecclesiæ Gallicanæ sententiam, non utcunque, sed in ipsa Gallia, plenèque Concilio expressam, & cui muniendæ Episcopi vota, Rex potentiam suam commodarunt: nec habuit Maimburgus, quid huic Concilio opponeret, quamvis alioquin nec timido ingenio, nec parco exceptionum. Jam tecum expende, quæ sit eorum fiducia, qui audent nobis Ecclesiam Gallicanam opponere, cum nullibi plura aut fortiora exempla, quam in Gallia pro nobis obvenerint. Et si nihil aliud, quam Concilij Lugdunensis auctoritas esset, qui rogo sunt illi, qui non dico præferri, sed vel comparari possint cum tam magno, tam sancto, celebrique Confessu, totaque Galliâ tantâ veneratione culto?

XVIII. Anno MCCCVII. Interfecto Alberto Imperatore Philippus Pulcher Galliæ Rex in Senatu maturè agitatâ solemnem ad Clementem V. Pontificem, qui tunc in Gallijs morabatur, Legationem decernit, sibi que Imperium, aut Carolo fratri depoleit. Inter alias rationes permovendo Pontifici hanc eriam Legati produxerunt, videl: *Cui enim, inquiebat, fiat injuria, si vacantis Imperij conditio permutetur? idem fecerunt olim Pontifices alij.* Sed Clemens nimiam Philippi potentiam verebatur, si Regno Imperium conjungeret; spatium ergo deliberando petit, & interim clam missis nuntijs Henricum Luzenburgensem promoveri ab Electoribus curat. Vide Conradum Vecerium, (a) Bzovium, & Æmilium,

Bbbb 2 alió-

(a) Conr. Vecer. l. de gest. Henr. VII. Bzov. ad ann. 1307. Æmil. in Phil. Pulch.